

злобно се забиваха въ безлистнитѣ дървета. Открехнати клончета падаха на земята, като да бѣха изплашени отъ не-обикновена пѣсенъ. Отвреме-навреме една сръбска картечица разбъркваше еднообразния пушеченъ пукотъ и сякашъ искаше да каже на всички по-скоро да свършватъ.

Времето бѣше ясно и тихо. Въ безкрайната небесна си-нева се откриваха праволинейнитѣ очертания на великолепия мряморенъ конусъ на Люботрънъ. Той се пробуждаше отъ предвѣчния си сънъ. До недостъпнитѣ му висини доли-таха вече познати нему гласове. И засмѣнъ, зарадванъ, още еднѣжъ следъ толкова вѣкове, върхътъ отправи презъ да-лечината благодарственъ погледъ къмъ бѣловласия старъ Балканъ, чиито синове пѣплѣха въ подножията му.

Ротитѣ вървѣха неспирани отъ нищо. На 400 крачки отъ неприятеля огънътъ стана убийственъ. Лѣвиятъ флангъ на дру-жината бѣше останалъ откритъ и настѣпващитѣ вериги попаднаха подъ унищожителенъ кръстосанъ пушеченъ ура-ганъ. Въ продължение на 2 часа тукъ падатъ убити 33 души, между които и доблестниятъ дружиненъ командиръ кап. Задгорски и ротнитѣ командири майоръ Сяровъ, поруч. Димит-ровъ Димитъръ, поручикъ Тиневъ и поручикъ Николовъ (фелдфебелъ на 12-а рота, повишенъ за бойно отличие).

Съ дълги и трудни движения новиятъ командиръ на-дружината капитанъ Димчевъ едва привечеръ успѣва да прибере на старитѣ позиции наполовина останалитѣ роти.

Ясно става за всички, че неприятелътъ е отлично укрепенъ. За да се атакува, трѣбва ротитѣ да си отпочинатъ и усѣвр-шенствуватъ своитѣ окопи. Но зимата настѣпваше зла и страховита. Тежки облаци се бѣха надвесили надъ цѣлата околностъ и предвещаваха буря.

На 4 ноемврий 2 а дружина получи заповѣдъ да ата-кува неприятеля по линията с. Доганъ — с. Стари-Качаникъ.

Още отъ ранни зори и до обѣдъ проливенъ дъждъ обилно мокри разположенитѣ на открито роти. Къмъ 12¹/₂ часътъ се изви снѣжна виелица и отъ голѣмия студъ всичко за-мръзна.

Плиткитѣ, приготвени набързо окопи, изпълнени съ вода, замръзваха и отъ силния вѣтръръ се изпълваха съ снѣгъ. Измокренитѣ до кости войници вкоченясваха. 116 души вече не сж въ състояние да се движатъ, камоли да атакуватъ. Силната снѣжна виелица постепенно затрупваше тази шепа хора и всѣкаква връзка бѣше станала немислима. Настѣпилъ бѣше онзи страшенъ за най-храбитѣ войски моментъ, ко-гато смъртенъ сънъ овладѣва леденѣщитѣ тѣла.

Предъ участъка на 7-а рота имаше единъ чифликъ, но за да се достигне той, трѣбваше да се прегazi дълбо-ката вода на едно дере.

Заповѣдъ за настѣпление имаше и другитѣ роти бѣха вече настѣпили.

Неизмръзналъ човѣкъ въ ротата нѣмаше, всички тре-перѣха, защото всички бѣха отъ сутринята мокри до кости.